

Metsäpirtin AHTIAISET

Maaliskuu 2009

Vanhojen valokuvien parissa riittää pohdittavaa

Metsäpirtin AHTIAISET

Metsäpirtin Ahtiaisten sukuseura ry:n
jäsenlehti, maaliskuu 2009

Esimiehen palsta s. 3

"Saaroisten poikien uintireissu" s. 4

Kokouskuulumisia Ylöjärveltä s. 5

Talonpojat lahjoitusmailla s. 8

Metsäpirttijuhla Mietoisissa s. 16

Hautausmaan kunnostuksesta s. 17

Taitopäivä Vehmaalla huhtikuussa s. 20

Jäsenmaksuasiaa s. 20

Vanhojen kirjeiden kertomaa s. 21

Syksyn sukkokokous Turussa s. 25

Kirjauutisia s. 25

Kirjatoimikunnan ja hallituksen
yhteystiedot s. 26-27

Metsäpirtin Ahtiaisten sukuseura netissä:
www.sukuni.fi/ahtiainen/

*Kansikuva: Sukukokouksen osanottajia vanhojen valokuvien parissa
Ylöjärvellä syyskuussa 2008.*

Esimiehen palsta

Hyvät Ahtiaisten sukuseuran jäsenet

Kevät saapuu hyvää vauhtia ja ilmat lämpenevät. Myös sukukirjaintamalla on havaittavissa selvää lämpenemistä. Kirjatoimikunta on työskennellyt ahkerasti. Uutta mielenkiintoista tietoa on löydetty ja yhdistetty olemassa olevaan. Sukututkimusaineiston tarkistus ja täydennys on edennyt hyvin jo seitsemänteen sukupolveen. Me jäsenet sijoitumme enimmäkseen kahdeksannesta kymmenenteen sukupolveen. Kirjaan otettavan sukututkimusaineiston laajuus on vielä lopullisesti päättämättä. Toivottavasti kirjaan liittyen voidaan kertoa vielä parempia uutisia loppukesän vuosikokouksessa.

Seuran perinteiden vaalimiseen liittyvää toimintaa jatketaan huhtikuussa Vehmaalla pidettävillä Taitopäivillä. Ohjelmassa ei tällä kertaa keskitytä ruoanlaittoon, vaan harjoitetaan muita taitoja, osin vanhoja perinteisiä, kuten kintaiden tekoa ja sepäntaitoja, osin uudempia. Jos sinulla on työhösi tai harrastuksiisi liittyen jotain mielenkiintoista esiteltävää, ota yhteyttä seuran sihteeriin tai esimieheen.

Sukukokous pidetään tänä vuonna yksipäiväisenä. Ajankohta on hie-
man viime vuosia aiempi, jo elokuun lopussa. Yritimme löytää paikan, johon olisi helppo päästä myös julkisilla kulkuvälineillä ja päädyimme Turkuun. Kokouksen yhteyteen pyritään järjestämään opastettu vierailu Turun käsityöläismuseoon.

Seuran jäsenmäärä on edelleen kasvanut. Jäseniä on lähes 170. Tässä on kuitenkin vain murto-osa sukuun kuuluvista, joten kasvupotentiaalia löytyy. Uudet jäsenet ja uudet toimintaideat ovat tervetulleita.

Hyvää kevättä! Nähdään Vehmaalla!

Harri Laine

"Saaroisten poikien uintireissu"

Tammikuussa Suomen televisiossa nähty elokuva toi kuvaruutuun monille tuttuja Laatokan rantamaisemia Metsäpirtistä.

Venäläinen ohjaajan Andrey Zvyagintsevin elokuva "Isä paluu" kertoo veljeksien Vanyan ja Andreyn kohtaamisesta isänsä kanssa. Pojilla on vain haalistunut kuva yli kymmenen vuoden takaa kadonneesta isästään. Tämä saapuu yllättäen ja pyytää pojat kalastusretkelle.

Isä ei kuitenkaan lapsiin totuttomana osaa toimia poikien kanssa. Välit kiristyvät ja tarina saa ratkaisunsa autiolla Laatokan saarella.

Elokuvan alkukohtaus on kuvattu Saaroisten aallonmurtajalla. Pojat testaavat toistensa rohkeutta hyppäämällä majakan huipulta. Pojista pienin ei uskalla hypätä ja jää yksin majakkatorniin. Vasta iltamyöhällä äiti saa hänet tulemaan alas.

Kohtauksesta on elokuvassa vain muutaman sekunnin jaksio. Sen kuvausta varten tarvittiin rakennelma, minkä tekemiseen meni kuvausryhmältä kokonainen päivä.

Aallonmurtajan rakenne ylöspäin kapenevine majakkatorneineen ei mahdollista hyppyä Laatokkaan. Hyppyä varten satamalaiturille rakennettiin majakkaa jäljittelevä rakenne, missä kuvattiin osa kohtauksesta.

Elokuvassa on myös kohtauksia, mitkä on kuvattu Metsäpirtissä Vorken rannassa.

Elokuva on ohjaajansa esikoisteos. Sitä pidetään uuden venäläisen elokuvan merkkiteoksena. Sille on myönnetty useita palkintoja mm. Venetsian filmifestivaaleilla ja se on ollut Oscar-ehdokkaana parhaan ulkomaisen elokuvan sarjassa.

Markku Lemmetti

Elokuvaa varten tehty rakennelma, jolta hypyt majakkatornista kuvattiin.

Vanya yksin iltapimeällä majakkatornissa.

Sukukokouksen osallistujia matkalla Sakkola-museoon, oppaana oli Antti Hynnä (vaaleassa takissa keskellä).

Ahtiaisia alla Ylöjärven täysikuun

Metsäpirtin Ahtiaisia ilmaantui parikymmentä henkilöä vuosikokoukseen 13.-14.9.2008 Ylöjärvelle Torpan kurssikeskukseen.

Paikka oli tuttu ennestään – luonnonrauhaisa niemi Näsijärven kainalossa Tampereen likellä. Lauantaina iltapäivällä majoituttiin ja leviteltiin Metsäpirtti-aiheisia karttoja ym. materiaalia tutkittavaksi.

Tulokahvin jälkeen piti puheenjohtajamme Harri Laine mielenkiintoisen katsauksen

varhaisten sukupolvien elämään Metsäpirtissä. Isovihan aikoina ovat karjalaiset esi-isämme joutuneet monenlaisten vallanpitäjien armoille. Toivottavasti saamme tuosta ajasta myös sukukirjaan oman esityksen.

Lauantai-iltahan jatkui ruokailun jälkeen, vapaata seurustelua ja haasteltavaa riitti. Jännittävääkin oli vähän, kun yksi osallistuja, serkkuni Jouko Ahtiainen Outokummusta, oli vielä matkalla, ja hänet piti hakea Tampereen rau-

Sukuselvityksiä tutkimassa pöydän ääressä vasemmalta Hannes Ahtiainen, Markku Lemmetti, Harri Laine ja Markku Laaksonen.

tatieasemalta. Siitä sitten Katariina A ja Markku Saarinen lähtivät hakemaan Joukoa, jota eivät olleet koskaan nähneetkään. Vain vähän voin antaa tuntomerkkejä heille, koska en itsekään ollut Jouko-serkuani tavannut yli kahteenkymmeneen vuoteen. Kyllä he Joukon toivat sieltä! (Kännykkäaikana helppoa! huomauttaa Katariina.)

Osa porukasta lähti kotiin jo illansuussa. Illan kuluessa kaikki lapset (2) ja lapsenmieliset pelasimme hyvin viileässä säässä petankkia ja polttopalloa. Talkkari tuli ilmoittamaan lämpimästä saunasta, joten siirryimme sisälle sopimaan saunavuoroista. Ensin oli lasten ja naisten saunavuoro, meitä kun oli kaikkiaan neljä saunojaa, kaunis täysikuu houkutti Emilian ja Emilin sekä minut (Riitta) järveen,

Tarja vain löylytteli innolla.

Miesten saunassa ei myöskään ruuhkaa ollut. Saunojista Jouko oli hetken hukassa, mutta oli makamassa toisen pukuhuoneen penkillä tyytyväisenä. Että se saunasta.

Totta kai illalla mentiin viereiseen kotaan jatkamaan iltaa ja makkaraa grillaamaan. Taljojen päällä lämmiteltiin. Leppoisasti ilta kului ja juttu luisti. Sitten siirryttiin sisätiloihin ja tietysti aloitettiin laululla, Karjalan kunnailla... Heti huomattiin, että joukossa on kovia laulumiehiä; mm. Jouko A, joka on vetänyt laulukuoroakin, ja tämä Pavarotti Vehmaan Matti A, joka päästi tulemaan 'täysikuuta', kun kerran oli täysikuu! Kyllä siinä Taipaleen Reiska olis jäänyt toiseksi!

Ilta venähti pikkutunneille asti ja hetken saatiin levätä päivän päätteeksi.

Aamulla virkeimmät olivat pystyssä jo ennen kuutta ja tietenkin pöydässä oli kahvit ja herkut tarjolla ennen varsinaista aamupalaa. Taas oltiin kylläisiä aamupalan jälkeen ja kohta lähdettiin kohti Sakkola-museota. Mukaan tuli lisää väkeä ja opas.

Kimppakyydeillä saavuimme Lempäälään Museoraitille Sakkola-museoon. Antti Hynnä opasti meitä ja kertoi museon vaiheista. Sakkola-säätiö hoitaa tätä museota ja tallettaa varastotiloihinsa Sakkolaa koskevaa aineistoa. Lahjoitustavaroita otetaan vastaan. Sakkola-museo on vuokrattu vanha

omakotitalo, joka on sisustettu muistuttamaan vanhaa karjalaista asuintaloa.

Sakkolan historiaa on tallennettu tuhansiin skannattuihin valokuviin, muisteluksia on nauhoitettu ja arkistoja kerätty, oli kirjaa ja kortteja ym. tuotteita myytävänä.

Hyviä vinkkejä myös oman sukuseuramme toimintaan löydettiin vierailulla.

Autoletkassa palattiin pitämään vuosikokousta Torpalle. Seuraavan kerran on sukua koolla Vehmaan Rautilassa 25.4.2009 taitopäivää viettämässä!

Hyvää Kevättä!

**Terveisin
Riitta ja Katariina**

Laavulla makkaranpaistossa vasemmalta Kerttu Saarinen, Harri Laine, Markku Saarinen ja Matti Ahtiainen.

Talonpojat lahjoitusmailla

Useissa maissa, myös Ruotsissa ja Venäjällä, hallitsijat antoivat maata palkkioksi aatelisille, sotilaille ja korkeille virkamiehille vastineeksi näiden suorittamista palveluista.

Palkkioksi annettu maa ei ollut mitään käyttämätöntä joutomaata, vaan muodostui yleensä talonpoikaistiloista, joiden omistus-, hallinta- tai verotusoikeus siirtyi lahjoituksen saajalle.

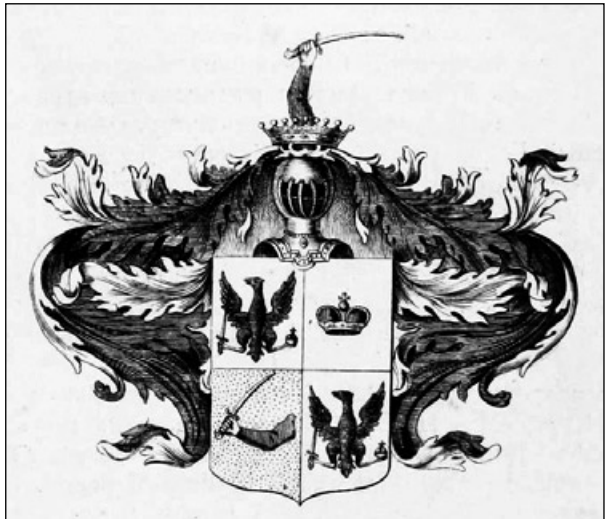
Tästä metsäpirttiläisten vaiheisiin liittyvästä ilmiöstä kertoo sukuseuran esimies Harri Laine.

Lahjoituksia oli erilaisia. Niiden muoto ja niihin liittyvät säädökset vaihtelivat ajan ja paikan myötä. Lahjoitus saattoi olla voimassa

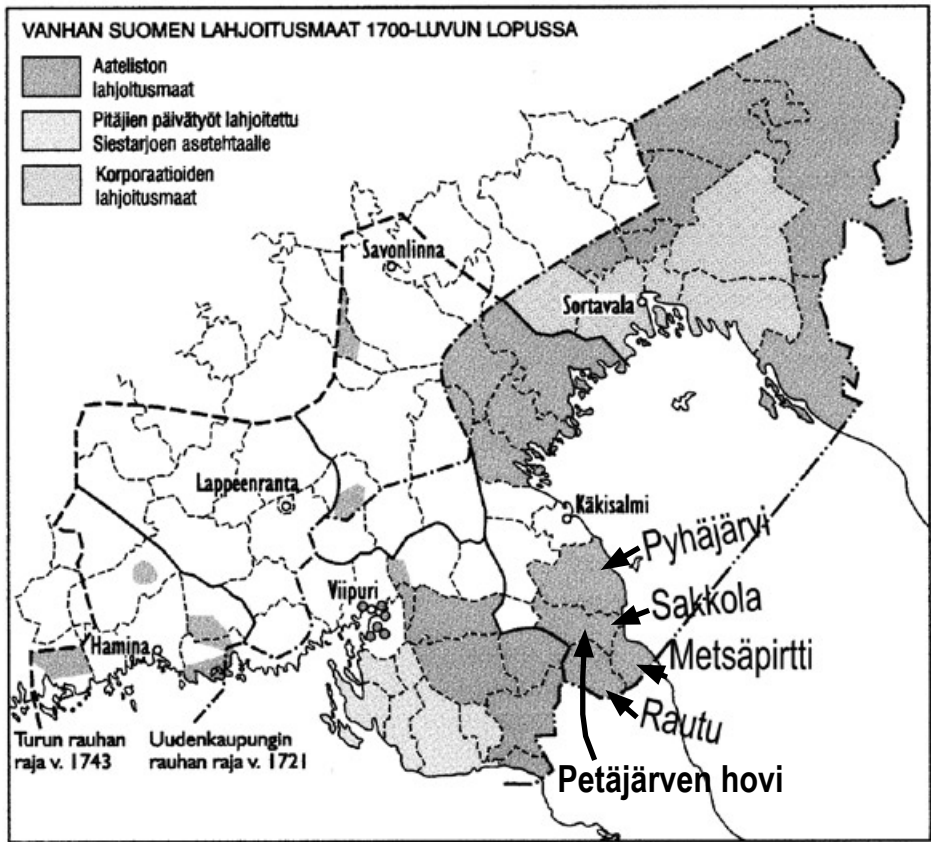
vain niin kauan kuin lahjoituksen saaja hoiti jotain virkatehtävää. Se saattoi olla voimassa lahjoituksen saajan tai myöntäjän eliniän tai periytyä lahjoituksen saajan jälkeläisille. Lahjoituksiin saattoi liittyä rajoituksia, jotka koskivat lahjoitetun maan periytymistä, pilkkomista, myymistä, panttausta ja käyttöoikeuksia.

Venäjällä vakiintui 1600-luvun aikana käytäntö, jossa lahjoituksen saaja omisti paitsi maan ja rakennukset myös alueellaan asuvat

talonpojat. Lahjoitukset muutuivat myös aiempaa laajemmin perinnöllisiksi. Lahjoitusmaiden talonpojat olivat maaorjia, joita

Tsaari Pietari I lahjoitti velipuolelleen 91 talonpoikaistaloa käsittäneen alueen Sakkolan Petäjäjärven ympäristöstä. Musin-Pushkinin suvun vaakuna 1700-luvun lopulta.

Dosentti Jyrki Paaskosken kartta kertoo Kannaksen ja Laatokankarjalan lahjoitusmaiden sijainnista. Lisätyt selitykset Raija Herrala-Nurmi.

lahjoitusmaaisäntä saattoi myydä irtotavarana (ns. sielukaupat), häättää mailtaan ja pantata lainojensa takuiksi. Talonpojilla ei myöskään ollut muutto-oikeutta, ja niinpä maan arvoa mitattiin siellä asuvien talonpoikien määrällä (sielut).

Ruotsissa näin ei ollut. Siellä talonpojat eivät olleet lahjoitusmaan omistajan omaisuutta. Tämä henkilökohtaisesti vapaiden talonpoikien asema säilyi myös Venäjään liitetyllä Vanhan Suomen

alueella, vaikka sitä ajoittain yritettiin murtaa.

Tsaari Pietari I lahjoitti vuonna 1713, jo ennen kuin alue oli virallisesti liitetty Venäjään, Sakkolan alueelta 91 talonpoikaistilaa (Petäjärven donaatio) velipuolelle, hallitsevan senaatin jäsenelle, todellinen salaneuvos, kreivi Ivan Aleksejevits Musin-Pushkinille.

Lahjoitettuun tiloihin sisältyi myös Lauri Ahtiaisen tila. Vielä

1930-luvulla Metsäpirtin kirkon luo pystytetyn muistomerkin nykyinen reliefi ja sen teksti ovat kopioita. Talvisodan aikana irrotettu alkuperäinen reliefi löytyi myöhemmin ja se on nykyään esillä Mynämäellä.

ei ole pystytetty varmistamaan, asuiiko Lauri jo tuolloin tilalla. Tilat olivat tähän aikaan kokonaispinta-alaltaan varsin suuria, vaikka viljeltyä alaa olikin vähän. Esimerkiksi Lauri Ahtiaisen tila muodosti puolet Vanhajaaman kylästä.

Pietari I:n kuoleman jälkeisissä valtataisteluissa Ivan Musin-Pushkin valitsi väärän puolen. Hänet karkotettiin noin vuonna 1727 Solovetsin luostariin ja hänen omaisuutensa takavari-koitiin valtiolle.

Lahjoitusmaaoloista väitöskirjan tehneen historiantutkija Jyrki Paaskosken mukaan Sakkolan tilat lahjoitettiin 1740 kreivi Platon Ivanovits Musin-Pushkinille ja palautuivat jälleen kruunulle, kun hänetkin karkotettiin Solovetsiin. Platon Musin-Pushkin karkotettiin jo kesäkuussa 1740. Uusi keisarinna Elisabeth I perui karkotuksen joulukuussa 1741, mutta lahjoitusmaiden kohtalo on epäselvä. Näyttää siltä, että Lauri Ahtiaisen tila oli kruunun tilana jopa kolmisenkymmentä vuotta 1700-luvun alussa.

Vuonna 1762 Sakkolan tilat lahjoitettiin Platon Musin-Pushkinin pojalle kaartinluutnantti Ivan Platonovits Musin-Pushkinille ja hänen sedälleen todellinen valtioneuvos Apollos Epafroditovits Musin-Pushkinille. Nämä myivät donaation kokonaisuudessaan valtioneuvos Joachim

Johann von Sieversille vuonna 1768. Hänen aikanaan alueelle rakennettiin toinen hovileiri (kartano) Riiskaan, ensimmäinen oli Petäjärvellä, sekä sahoja, myllyjä ja viinanpolttimoita.

Joachim Sieversin poika Jacob Joachim von Sievers myi rahapulassa lahjoitusmaat kokonaisuudessaan pietarilaiselle pankkiirille, paroni Johan von Freederickszille vuonna 1775. Häneltä Sakkolan Petäjärven donaatio siirtyi perintönä Petr von Freederickszille 1779 ja myöhemmin edelleen hänen perillisilleen.

*Lahjoitusmaatalonpoikien
muistomerkit suunnitteli
Aarno Karimo. Kuva
pitäjäjuhlasta vuodelta 2004.*

Kuparilaatan tekstissä kaikuvat 1930-luvun sanavalinnat: uhka, kidutus, karkoitus, kuolema.

Vuonna 1873 silloinen omistaja Nikolai von Freedericksz myi viimeiset osat lahjoitusmaistaan mm. Metsäpirtin alueen valtiolle, joka edelleen luovutti tilat pitkäaikaisilla maksusopimuksilla niitä hallitseville talonpojille. Muutama vuosi tilojen valtiolle lunastamisen jälkeen Metsäpirtin alueella suoritettiin isojako, jossa tiloista muodostettiin yhtenäisempiä kokonaisuuksia. Ennen isojakoa talot olivat pääasiassa kylien keskustassa ja pellot pirstoutuneina eri puolille kylää. Isojaon yhteydessä osa perheistä joutui muuttamaan entisestä kodistaan.

Lahjoitusmaat olivat donaatioiden saajalle tulonhankintatapa. He saivat kerätä veroja alueella olevilta talonpojilta. Vanhan Suomen lahjoitusmailla asuvien talonpoikien veroista päättivät aluksi lahjoitusmaaisännät. Verot vaihtelivat donaatioittain ja talonpojat valittivat korkeista veroista. Vuonna 1728 tehtiin verorevisio, jossa kruunulle maksettavien verojen perusteeksi määrättiin aikuisilta (15-60 -vuotiailta) kannettava henkivero (12 äyriä) ja joukko tilan koon perusteella määräytyviä veroja, joita maksettiin sekä kruunulle että lahjoitusmaaisännälle.

Veroja oli monen muotoisia ja ne vaihtelivat eri lääneissä: kyytirahoja, linnanrakennusapua, stationiviljoja, laamannin ja tuomarinveroja, käräjäkappoja, vuotuinen vero lahjoitusmaaisännälle, lammas-, voi-, pellava- ja heinäverot, päivätyöt, mylly- ja karjaverot sekä

pappilavero. Kaikille veromuodoille oli määrätty rahallinen arvo, vaikka osan veroista talonpojat joutuivatkin maksamaan tuotteina tai työpanoksena.

Kokonaisveron määrä oli säädelty ja määrää pidettiin tähän aikaan varsin kohtuullisena. Lahjoitusmaaisäntä sai kaksi kolmasosaa perityistä veroista eikä saanut periä enempää kuin oli säädetty. Esimerkiksi lahjoitusmaaisännälle tehtävien päivätoiden määräksi oli Käkisalmen eteläisessä läänissä, missä Metsäpirttikin sijaitsi, säädetty 12 jalka- ja 6 hevostyöpäivää vuodessa aatteria kohden. Lauri Ahtiaisen 3/8 aatterin tilan osalta päivätoita olisi täten ollut 5 jalka- ja 3 hevostyöpäivää vuodessa.

Lahjoitusmaan omistajat saattoivat kuitenkin vaatia muidenkin verojen maksamista rahan asemasta työpäivinä tai tuotteina. Esimerkiksi viinanpolttimoille tarvittiin viljaa raaka-aineeksi. Viljana suoritettavaa veronmaksua vaikeuttivat usein toistuneet huonot satovuodet.

1700-luvun loppupuolelle tultaessa lahjoitusmaaisäntien tyytymättömyys verotuloihin kasvoi. He halusivat enemmän tuloja ja perustelivat toiveitaan esimerkiksi sillä, että talonpojat olivat laajentaneet tiluksiaan. Näin toki olikin tapahtunut. Isännät vaativat talonpoikia allekirjoittamaan sopimuksia (kontrahteja), joissa nämä suostuisivat maksamaan enemmän kuin vuoden 1728 säädöksissä oli

Ahtiaisten sukuseuralaisia oli airuiden tehtävissä Metsäpirtin pitäjänjuhlassa kesällä 2006. Vasemmalla Matti Ahtiainen ja oikealla Salli Rastas.

määrätty. Kontrahdeista kieltäytyvät uhattiin häätää tiloiltaan ja heitä painostettiin muutenkin.

Kontrahdeissa vaaditut maksumuutokset kohdistuivat enimmäkseen työpäiviin ja kuljetusvelvollisuuksiin. Esimerkiksi Sakkolassa 1770-luvulla sovituissa kontrahdeissa päivätyövelvollisuus oli korotettu 261 työpäivään aatteria kohden, yli kymmenkertaiseksi aiempaan verrattuna.

Ahtiaisten silloin vielä yhtenäisen tilan osalta tämä merkitsi lähes 100 työpäivää vuodessa. Tilan aikuisväestön määrä torpparit ja itselliset mukaan luettuna oli tuolloin yli 30, joten tämä teki noin 3 työpäivää henkeä kohti vuodessa. Rasituksen määrää arvioitaessa on kuitenkin huomattava, että työpanoksen tarve ei jakautunut tasaisesti ympäri vuoden vaan huiput osuivat samoihin aikoihin, kun töitä oli

myös talonpoikien omilla tiloilla. Verojen määrän kasvu oli tässä tapauksessa melkoinen ja joillain muilla alueilla vielä suurempi.

Korotukset ja niihin painostamisen aiheuttivat levottomuuksia ja tappeluitakin. Paikoin jouduttiin kutsumaan paikalle sotaväkeä niitä rauhoittamaan. Kontrahdit, verotuksen kiristyminen ja erilaiset rajoitukset talonpoikien maankäyttöoikeuksiin, esimerkiksi metsien käyttöön, johtivat talonpoikien köyhtymiseen. Myös kuljetusvelvollisuuksia lisättiin merkittävästi monissa kontrahdeissa. Saatettiin edellyttää jopa kymmeniä tai satoja kuljetusmatkoja Pietariin vuodessa. Tämä rajoitti talonpoikien mahdollisuuksia sivutulojen hankkimiseen.

Kontrahtikäytännöstä riideltiin ja käytiin oikeutta. Lopulta käytäntö kuitenkin vahvistui. Kontrahdit piti alistaa oikeudelle vahvistettavaksi. Näin yritettiin karsia kohtuuttomia maksuja. Verorasitus kuitenkin kasvoi. Paaskosken mukaan talonpoikien verorasitus oli enimmäkseen pienempi kuin Suomen puolella. Talonpojilla oli aluksi laajat oikeudet kehittää tilaansa, raivata peltoja, pystyttää rakennuksia ja hyödyntää metsiä ja maata. He saivat esimerkiksi myydä puita ilman, että tästä saadusta tulosta verotettiin. Myöhemmin tämäkin meni verolle ja hyödyntämistä rajoitettiin.

Kalastus, joka ainakin aluksi oli pitkälti omatarvekalastusta, pantiin sekin verolle. Esimerkiksi

Vanhajaaman veroselvityksessä vuodelta 1779 todetaan, että talonpojat maksavat kalasaaliistaan viidenneksen veroa 'herrasväelle'.

Talonpoikien lisäksi alueella asui muutakin väestöä. Torpparit olivat vuokratilajelijöitä talonpoikien tiloilla. Heillä oli omat talot ja vuokrapellot, ja he maksoivat niistä vuokraa rahana, tuotteina tai työpanoksena talonpojille. Näiden lisäksi oli itsellisiä (ruotsiksi inhysning, myöhemmin käytetty nimitystä läksiäinen tai lois). Näillä oli oma talous, mahdollisesti talo jonkun talonpojan tilalla, mutta ei varsinaisia viljelyksiä. Toki perunapelto, juurikasmaa ja joitain kotieläimiä saattoi olla.

Ansionsa he hankkivat esimerkiksi käsityöläisinä.

Tilojen viljelyksiä laajennettiin ja tiloja pilkottiin talonpoikien perillisten kesken. Tiloja ja rakennuksia ei kuitenkaan mainita perukirjoissa, joissa muuten luetellaan lusikat ja kattilatkin. Jako ja periminen näyttää olleen sopimusasia. Kontrahdit ehkä vahvistivat jaon. Henkikirjoissa jako-osille on määritelty myös verotusarvot aattereina (mantaaleina).

Isännöisyys tiloilla vaihtui perimisen kaltaisesti isältä pojalle ja joskus, jos poikia ei ollut, myös tyttarelle tai hänen puolisolleen. Entisen isännän leskivaimon uusi puoliso tuli myös useassa tapauksessa tilan uudeksi isännäksi. Ahtiaisten kohdalla on monia tällaisia tapauksia. Osassa näistä tila siirtyy pois suvulta, osassa palaa

myöhemmin takaisin. Joissain tapauksissa isännyyden vaihtumiseen ei löydy yllä mainittuja perusteita. Kykenemättömyys selvitä veroista voi olla ollut tällöin vaihtumisen syy.

Lahjoitusmaiden maanomistus oli epäselvä vuoteen 1826 asti. Talonpojat katsoivat ainakin jossain määrin omistavansa maat. Oikeuspäätösten mukaan heillä oli aika laajat oikeudet päättää maankäytöstä. Toisaalta omistus oli lahjakirjoissa annettu lahjoitusmaaisännille. Vuonna 1826 maiden omistajaksi ja maan käytöstä päättäväksi määriteltiin yksiselitteisesti lahjoitusmaaisännät. Talonpojat muuttuvat vuokraviljelijöiksi, lampuodeiksi, jotka maksoivat tiloistaan vuokraa lahjoitusmaaisännälle tämän määräämän taksan mukaisesti. Lahjoitusmaaisännille tuli oikeus häättää talonpoika tilaltaan, jos tämä laiminlöi vuokranmaksun.

Ukaasi tuli voimaan vuonna 1836 ja sen voimaantuloon liittyi jälleen levottomuuksia ja väkivaltaisuuksia. Esimerkkinä tällaisista voidaan tarkastella Saaroisten hovin perustamiseen liittyviä tapauksia. Hovileiri rakennettiin 1830-luvun lopussa ja sen perustamisen yhteydessä joitain talonpoikaistiloja otettiin hovileirin käyttöön. Henkikirjojen mukaan hovileirin tiluksiin kuului 2 tilaa Saaroisista ja yksi Viisjoelta.

Hovin päärakennus sijaitsi Viisjoen puolella. Viisjoen tila oli alun perin Ahtiaisten tiloja, mutta oli siirtynyt pois Ahtiaisten suvun

hallinnasta jo parikymmentä vuotta ennen sen ottamista hovin käyttöön.

Tilojen haltuunottoon liittyi myös kuolemantapaus. Talonpoika Antti Repo tapettiin hädön yhteydessä syntyneessä kahakassa vuonna 1837. Antti Revon tila oli Saaroisten puolella. Antti Repo liittyi sikäli Ahtiaisiin, että hänen ensimmäisen puolisonsa Anna Paavontr Paussin äiti oli Saara Matintytär Ahtiainen.

Lahjoitusmaa-aika päättyi valtion lunastaessa lahjoitusmaat. Talonpojat saivat lunastaa tilansa omaan omistuksensa. Ahtiaisten tiloja oli lahjoitusmaakauden päättyessä pääasiassa Viisjoen alueella sekä pari tilaa Vanhajaamassa ja Saaroisissa, yhteensä noin 10 tilaa.

Suurin osa taloista oli Viisjoen mutkan tuntumassa myöhemmässä Vanhakylässä, Saaroisten suunnassa oli muutama talo. Isojako muutti hieman kylärajoja ja isojaon jälkeen Ahtiaisten nyt omat tilat sijaitsivat Viisjoella, Saaroisissa ja Korholanjaama 2:ssa.

Lähteitä:

Matthias Akiander: Om Donationerna i Wiborgs Län, Helsingfors, 1864.

Jyrki Paaskoski: Vanhan Suomen lahjoitusmaat 1710-1826, Suomen historiallinen seura, 1997

Verorevisioasiakirjat vuodelta 1728, Kansallisarkisto

Metsäpirtti-juhla kesällä Mietoisissa

Ensi kesän Metsäpirtti-juhla pidetään sunnuntaina 28.6.2009 Mynämäen Mietoisissa.

- Juhla pidetään nyt vain yhtenä päivänä, kun se kaksipäiväisyys on koettu hieman hankalaksi ja osanottoinnostuksen suhteenkin kovin laimeaksi, kertoo Niilo Kiiski.

Juhlajärjestelyistä vastaa Turun Metsäpirttikerhon työryhmä, jonka vetäjänä on kerhon puheenjohtaja Aila Martelius-Mäkelä.

Juhla oli tarkoitus järjestää Mynämäen kirkonkylässä, mutta siellä koulujen ja muiden juhlatilojen kesäremonttien takia juhla onkin Mietoisissa, ensin Mietoisten kirkossa ja sitten iltapäivällä Maamiesseuran talolla.

- Juhla on tarkoitus järjestää varsin perinteisesti, kertoo Niilo.

Ensimmäisenä kello 9.45 on Mietoisten kirkkomaalla Karjalaan jääneiden muistomerkillä lyhyt tervehdyskäynti ja kukkalaitteiden lasku. Jumalanpalveluksessa

Mietoisten kirkossa saarnaa Pauli Tuohioja, kuten usein ennenkin Metsäpirtti-juhlilla. Liturgina on Mynämäen kirkkoherra Jouko Kotisalo ja päivän tekstin lukee Liisa Sillanpää o.s. Eeva.

Päiväjuhla on Mietoisten Maamiesseuran talolla noin klo 13, mutta ennen sitä on ruokailu ja kahvit juhlapaikalla.

- Juhlan ohjelma on oikeastaan jo paperilla koossa ja alustavasti sovittukin, mutta kun kaikkien ohjelmansuorittajien kanssa ei ole vielä ihan kättä-päälle sopimusta, niin sitä ei voi ihan vielä laitata lehteen. Ohjelma on varsin perinteinen: puheet, tanhut, musiikkina mm. Helena Eevan lauluja ym.

- Tarkoituksemme on, että suku- ja kyläseurat voisivat pitää kokouksiaan juhlan edellä ja/ tai jälkeen, mutta seurantaloon tilat soveltuvat tällaiseen varsin huonosti, kun erillisiä kokoontumissoppia ei juuri löydy, Niilo pahoittelee.

Metsäpirtin Ahtiaisten sukuseura netissä:
www.sukuni.fi/ahtiainen/

METSÄPIRTIN HAUTAUSMAA KUNTOON – LÄHDE TALKOISIIN!

Viime vuonna tehtiin kolme talkoomatkaa Metsäpirttiin. Niiden ansiosta hautausmaan kunnostaminen eteni merkittävästi.

Ensimmäisellä matkalla poistettiin muistomerkkien ympärillä olleet lahonneet puiset pylvää. Samalla siirrettiin pylväitä yhdistänyt järeä ketju väliaikaiseen varastoon.

Pohdintojen jälkeen on päätetty kunnostaa laatoitettu alue siten että vanhat laatat poistetaan ja asenne-

taan tilalle yhtenäinen laatoitus. Tarjousta on pyydetty paikalliselta yrittäjältä. Toivon mukaan työ saadaan teetettyä kuluvan kevään, alkukesän aikana.

Syksyllä aloitettu keräys Metsäpirtin Muistolehtojen rahastoon on tuottanut sen verran, että laatoitus pystytään kustantamaan. Seuraava tehtävä on saada kirkon kivijalasta jäljellä oleva osuus esiin ja kirkon paikalle muistomerkki tai -kivi. Toiveena on kunnostaa myös

Muistomerkkiä ympäröinyt laivan ankkurikettinki korjattiin väliaikaiseen talteen viime keväänä.

Lahjoitusmaatalonpoikien muistomerkkin edusta. Lahjoituksesi on tervetullut!

Toisella talkoomatkalla oli mukana hautausmaiden ruohovartisista luonnonkasveista ja erityisesti vanhan kulttuurin seuralaiskasveista väitöskirjaansa valmisteleva Helena Raikas. Hänen näkemyksensä ja ohjeittensa mukaan on tarkoitus jatkaa raivaustyötä, avartaa ”viidakkoa” ja tehdä tilaa

luonnonkukille.

Kolmannella retkellä löydettiin pusikosta selviä viitteitä poikittaisista käytävistä. Tarkoitus on tutkia, löytyykö jäänteitä haudoista.

Metsäpirtin johdon kanssa käydyissä keskusteluissa ollaan yksimielisesti todettu, että hautausmaan siistiytyminen ”kulttuuripaikaksi” on kummankin tahon, entisten ja nykyisten asukkaiden yksimielinen toive. Niinpä kyläneuvoston puheenjohtaja Valentina Tarasova on luvannut apua seuraaviin talkoisiin. Luvassa on kuljetusvälineistöä ja talkoolaisia!

Ilmi Pesonen

Siimaleikkurille ja raivaussahalle riittää töitä hautausmaan portin luona.

LÄHDE TALKOISIIN

12.-15.5.2009

Pikkubussi lähtee Turusta.
Noin 6 ensiksi ilmoittautunutta mahtuu mukaan.
Kustannus noin 200 €.

Ilmoittautumiset: Ilmi Pesonen
p. 040 7306166 tai ilmi.pesonen@welho.com

TUE MUISTOLEHTOJEN RAHASTOA

Tili 435500-16875, Mietoisten Säästöpankki

Taitopäivä huhtikuussa Vehmaalla

Metsäpirtin Ahtiaisten sukuseura järjestää Taitopäivän **lauantaina 25.4.2009 Vehmaan Rautilassa** klo 12 alkaen.

Aloitamme ruokailulla, jonka jälkeen tutustumme erilaisiin kädentaitoihin.

Paikalla on seppä, jonka työpa- jaan mahtuu 5 henkilöä kerrallaan sepäntaitoja oppimaan. Sepän opastuksella on mahdollisuus halukkaiden ”oppipoikien” päästä itsekin takomaan. Paikalla on myös hopeaseppä, joka esittelee omaa alaansa.

Sukumme omat taitajat esittelevät erilaisia käsityötaitoja. Lisäksi kuullaan erilaisia musiikkiesityksiä.

Tuo mukanasasi vanhoja esineitä ja valokuvia tunnistettavaksi ja keskusteltavaksi.

Sukuseura tarjoaa kahvit ja päivän ohjelman, ruokailun jokainen maksaa itse. Valittavissa joko kalakeitto lisukkeineen tai saaristolaisbuffet.

Taitopäivästä tulee jäsenille vielä erillinen tiedote.

Ilmoittautumiset perjantaihin 17.4. mennessä seuran sihteerille Katariina Ahtiaiselle puh. 03-2554 629 ja 040-542 0342 tai sähköpostitse katariina.ahtiainen@kolumbus.fi

Ilmoittautuminen on tarpeen ruokailun takia ja mm. siksi, että sepän pajaan mahtuu kerrallaan vain pieni määrä ihmisiä. Muistin virkistykseksi kauempaa tuleville: Rautilakeskuksessa on mahdollisuus myös majoittua, lisätietoja www.rautilakeskus.fi.

Lämpimästi tervetuloa!

Jäsenmaksu ja Karjalan Liiton jäsenmaksu

Jäsenlehden mukana postitetaan perinteisesti jäsenmaksulappu. Niille, jotka ovat meidän sukuseuran kautta ilmoitettuja Karjalan Liiton jäseniksi, on jäsenmaksulappuun lisätty Liiton jäsenmaksu vuodelle 2009, joka on tänä vuonna 6€.

Niille, jotka haluavat vielä maksaa Karjalan Liiton jäsen-

maksun, ehdoton takaraja maksulle on laskussa oleva viimeinen maksupäivä. Syy tähän on se, että Karjalan Liiton jäsenkortit menevät painatukseen maaliskuun lopun jälkeen.

Terveisin
Matti Ahtiainen

Iltaa Maikki!

Kiitos kortista, jonka sain muutamia päiviä takaperin. Kirjoitan nyt hiukan kuulumisia täältä kotirintamalta.

Täällä on tämä oleminen vähän puulle maistuvaa, mutta koska meidät Kannaksen asukkaat on uskottu ensimmäiseksi vastaanottamaan ryssä niin meidän täytyy kaikki kestää. Alussa tämä oli vieläkin tukalampaa, mutta kun hiukankin oppii ymmärtämään näitä ihmisiä niin alkaahan se vähitellen sujua.

Asumme äidin sekä Koselan sukulaisten kanssa täällä yhdessä ja satuimmekin verrattain hyvään paikkaan. Kaikki hyvyudet jäivät kylläkin sinne, josta lähdimme, mutta sota-ajan hyvyudet ovatkin toisenlaisia. Terveenä olemme viimeaikoina olleet, mitä lapset ovat vain olleet hiukan raihnaisia.

Käyn työssä i.v.-asemalla ja homma on verrattain helppoa. Valvoa siinä kyllä saa mutta on taas välillä monta päivää aika nukuakin. Mieleni teki kovin ”sinne jonnekin”. mutta äiti oli kovin vastaan ja niin taas tyydyin jäämään tänne. Jos Suomi Suomeksi jää ja takaisin entisille paikoille päästään, niin kyllä sitä työtä silloin Kannaksellakin riittää.

Hyvin kai siellä on tähän saakka kaikki sujunut? Saimme Pänniön tädiltä kirjeen, jossa Hän kirjoitti, että Matti on kuollut pommituk-

Vanhojen kirjeiden kertomaa

Viime vuonna julkaisimme kolme Riitan perhearkistossa säilynyttä kirjettä jatkosodan alusta. Nyt jatkamme kahdella kirjeellä talvisodan päättymiskeväältä sekä yhdellä keväältä 1942. Hajalleen pitkin Savoa, Pohjanmaata ja sotatantereita joutuneet metsäpirttiläiset muistivat ahkerasti toisiaan kirjeillä ja korteilla.

Kirjeiden vastaanottaja on Riitan äiti Maikki Ahtiainen.

sessä Viipurissa. Sureneekohan täti kovasti.

Määttäsen Kerttu kirjoitti myös ja kertoi Sakarin tulleen niin kovin mukavaksi ja osaavan jo puhua kolmesanaisia lauseita. Ensikuun alussahan heille syntyy

taas vauva. Sitten kun kaikki on ohi, sanoi Kerttu tulevansa tänne Rantasalmelle.

Olen ollut sukulaisten kanssa vilkkaassa kirjeenvaihdossa enkä tiedä, että kenellekään olisi mitään pahempaa tapahtunut. Jos mitä sattuu niin kaikkihan on otettava vastaan, sillä eihän ihminen voi määrätä omaa elämäänsä. Toivokaamme vain, että Jumala johdattaisi armeijamme voittoon ja Suomi saisi taas vapaana jatkaa rauhallista elämäänsä.

En nyt tällä kertaa kirjoita enempää vaan toivotan hyvää jatkoa. Kirjoita joskus kuulumisia!

Kerro tutuille terveisiä!

Mon.terv. *Hilkka*

Parkuinmäellä 20.5.40.

Hyvää päivää

Nyt olemme täällä Parkuinmäellä

Tulimme lauantaina, meität kasettiin siirtymään pois, Sääminkin huolto lopettaa toimintansa ja me kuulomme Rantasalmen huoltoon.

Meille ei annettu rahaa kuin tään kuun ajaksi sieltä. Sen tähden me tulimme tänne. Ei täällä ole virkka-neet herrat mitään mummosta että ottavatko pois vai ei ja enkä minäkään ole virkkanut mitään. Tehkööt mitä tahansa, minusta on ihan sama kuin vaan.

Olisin minä päässyt paikkaan ja 500 mk kuussa. 3 kertaa kävivät pyytämässä. Jos olisin ollut vapaa niin olisinhan voinut mennäkin, mutta kun ajattelin vielä sitäkin, että jos antavat sitä maata niin kuka sen vastaanottaa.

Se minun paikkani olisi ollut Laivassa Savonlinnan ja Lappeenrannan välillä kulkeva rahtilaiva.

Sieltä ei olisi päässyt mihinkään asioita järjestämään. Helppo homma se muuten olisi ollut, miehille vain ruuvan laittanut ja pyykistäkin olisi tullut vielä eri palkka, mutta ei sille mitä. Täytyy tyytyä vain tähän mikä on meille kaikille siirtolaisille määrätty. Katsotaan vain ja vartutaan sitä mitä tulevaisuus tuo tullessaan.

Nyt me ollaan taas oikein isossa talossa, en voi sanoa miten täällä

on hyvä olla kun näin vähän aikaa ollaan oltu. Naapurit sanoivat näitä uskovaisiksi ja näyttää siltä että on sitäkin.

No miten te siellä jaksatte ja oletteko kaikki siellä vielä ja joko teillä on kaikki kevät työt tehty. Ja saitteko minulta sen yhteisen kirjeen missä minä kirjoitin jokaiselle.

Rannan Paavo on Savonlinnan sairaalassa ja sanoivat heikoksi mieheksi.

Me olemme mummon kanssa terveet tällä kertaa, mutta mummo oli niin sairas että ajattelin että se kuolee, sitä niin kovasti ahisti että hän ei jaksanut mennä ulos, minun piti tuota astia sisään.

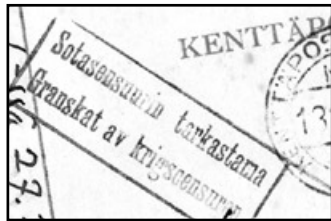
Mutta oli hyvä että tään muuton ajaksi hän pääsi terveemmäksi.

No en minä tällä kertaa muuta kuin hyvästi ja paljon terveisiä teille sinne jokaiselle meiltä ja toivotan myös hauskaa kesää.

Täti ja mummo

Minä näin Suvelan Eimiä Savonlinnassa ja hän käski kirjoittaa paljon terveisinä teille.

"Minulla ja loma meni oikein hauskaasti, olin jo vähällä jäätä mottiin, mutta vielä pääsin livistämään poikamiehen iloiseen vapauteen."

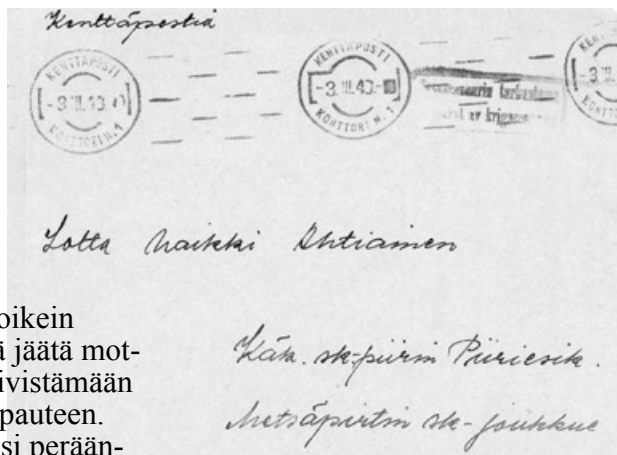
Kiestinki 3.3. 42

Hei serkku!

Tervehdys pitkästä aikaa, saapukoon sinulle serkku, täältä jostakin Kiestinkin korpimailta, ja monet kiitokset kirjeestäsi jonka olen saanut jo aikoja, mutta suo nyt anteeksi vaikka tämä viipyikin näin pitkään. Silloin kun sain kirjeesi, minulle tuli lomalle lähtö, enkä kerinnyt kirjoittaa, nyt vasta kun palasin, aloin piirtämään.

Kysyt, miten minä täällä voin? Kyllä täällä ollaan hyvin pärjätty, joskus on ottanut kovallekin koetukselle, mutta kaikista on aina selvitty loistavasti. Minä olin täällä jo yhteen aikaan kuolleittenkin kirjoissa, mutta vielä tuo henkiriepu on pysynyt, ovatpa lykänneet pari ränikkääkin, en tietä mistä ne ovat oikein antaneetkaan.

Miten sinä serkku siellä voit, kai olet käynyt jo lomalla, oliko Mattikin samaan aikaan lomalla? jos oli, niin silloin varmaan loma oli hauska, sai tavata omaa ----?! ja ----!!!.

Minulla ja loma meni oikein hauskaasti, olin jo vähällä jäätä mottiin, mutta vielä pääsin livistämään poikamiehen iloiseen vapauteen. Katsoin vielä paremmaksi perään-tyä, kuin mennä aivan umpimot-tiin, siitähän kun ei koskaan pääse pois. Sain kuulla, että Lassi on mennyt jo mottiin, onko hänet jo vihitty, vai vieläkö hän on kihlois-
sa?

Kyllä tämä touhu joskus tuntuu keljuttavan, mutta eipä ihmekään, minäkin kun olen saanut olla näis-sä armeijan kampeissa kolmatta vuotta aivan yhteen menoon, ja ties kuinka kauan vielä saa olla. Onhan kuitenkin toivo, että vaikka se nyt kovalle ottaakin, onhan rajat turvattu, ja eihän enää tulevien sukupolvien tarvie taistella, he kui-tenkin saavat olla rauhassa, ja ko-hottaa Suomemme sivistysarvoja.

Kai lopetan nyt, on lähtettävä pariiksi tunniksi tuonne asemiin, niin että hyvää vointia sinulle serk-ku, ja kuulemiin. Kai joskus vielä tavataan.

Monin lämpimin terveisin

serkkusi Mikko

"vartiamäen hartsaarilla"

"Eipä tässä nyt muuta kun pal-jon terveisiä Lempaalasta, kohta ollaan vartiamäen hartsaarilla." Näin päättyi yksi viime lehdessä julkaistuista kirjeistä. Ja jäi ihme-tyttämään.

Lemmetin Markulla oli tuohonkin ihmetykseen hyvä selitys. Lempaalan Vartiamäki oli metsäpirttiläisille Pietarin kävijöille tuttu pysähdys- ja lepopaikka. "Hartsuona" oli majatalo tai kestikievari, jossa sai matkalainen ruokaa itselleen ja hevoselleen, yötäkin saattoi matkamies olla.

Tie Pietariin kulkee edelleen Vartiamäen kautta.

Metsäpirtin Ahtiaisten sukuseura ry

SUKUKOKOUS 2009

Turussa 29.8.2009 alkaen klo 12

Turun Marttayhdistyksen kokoontumistiloissa
Uudenmaankatu 19 A, 4 krs.

(Paikka on sama, jossa pidettiin perinneruokapäivä keväällä 2008)

Sukukokousta vietetään tällä kertaa yksipäiväisenä. Tapahtuman ohjelma ilmoitetaan myöhemmin, kesällä tulevassa kokouskutsussa ja sukuseuran nettisivuilla www.sukuni.fi/ahtiainen/

KIRJANTEKIJÄT AHKEROINEET

Nyt on mukavia uutisia tästä jo jonkin aikaa vireillä olleesta hankkeesta. Toimikunta on tihentänyt ja ryhdistänyt tapaamisiaan. Syksyllä siirryttiin työskentelytapaan, jossa vuorotellen valmistellaan kirjaan tulevista osuuksista esitys, jossa esiin tuleviin ongelmakohtiin etsitään yhdessä ratkaisuja.

Syksystä lähtien on kartoitettu Ahtiaisten entisiä talonpaikkoja ja tiluksia sekä pyritty selvittämään, miten kukin ensimmäisen sisarus-sarjan jälkikasvu on Metsäpirttiin sijoittunut ja varsinkin mistä

evakkoon lähtenyt. Tehtävähän on liian kunnianhimoinen täydellisesti suoritettavaksi, joten vähempään joudutaan tyytymään.

Harri Laine ja Markku Lemmetti kävivät Mikkelin Maakunta-arkistossa tutkimassa kartta-aineistoa. Tuliaisina heillä oli vuonna 1887 suoritetun isojaon karttakopiot, Saaronen I lukuunottamatta, ja uutta tietoa saatiin runsaasti jatkopohdintoihin.

Ilmi Pesonen

Sukukirjatoimikunnan yhteystiedot:

Ilmi Pesonen,

Porslahdentie 10 A 13,
00960 HELSINKI
puh. 09-694 6309, 040-730 6166
ilmi.pesonen@welho.com

Pentti Ahtiainen,

Vanhakartanontie 229,
23500 UUSIKAUPUNKI
puh. 050-3812522
pentti.ahtiainen@uusikaupunki.fi

Raija Herrala-Nurmi,

Ylinenkatu 39 as 4,
23500 UUSIKAUPUNKI
puh. 02-8412 364, 040-7374 678
rihe@netti.fi

Markku Lemmetti,

Pöksmäentie 12,
23140 HIETAMÄKI
puh. 02-4310 956, 050-5119 720
markku.lemmetti@dnainet.net

Niilo Kiiski,

Tennaritie 7,
21200 RAISIO
puh. 050-3575767
niilo.kiiski@dnainet.net

Harri Laine,

Vuolukiventie 10 A 4,
00710 HELSINKI
puh. 09-3871 938, 040-5627 050
harri.laine@cs.helsinki.fi

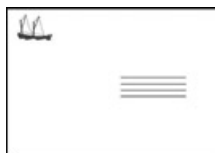
SUKUTUOTTEITA

Sukuseuran C5-kokoiset kirjekuoret, pöytäviiri sekä viirin pohjalta painettu postikortti onnitteluja yms. varten. Korttien mukana on niille sopivat valkoiset kirjekuoret.

Kortteja, kuoria ja viirejä voit ostaa Katariinalta. Myös T-paitoja ja collegeja on jäljellä eri kokoja. Kannattaa kysellä!

Kortit 5 € / 5 kpl

Kuoret 2 € / 10 kpl

Standaari 30 € / kpl

Sukuseuran hallituksen kokoonpano ja yhteystiedot

Esimies

Harri Laine

Vuolukiventie 10 A 4

00710 Helsinki

puh. 09-3871 938, 040-5627 050

harri.laine@cs.helsinki.fi

Matti Ahtiainen

Asutustie 656

23210 Vehmaa

puh. 0400-322 112

matti.ahtiainen@smr.inet.fi

Varaesimies

Raija Herrala-Nurmi

Ylinenkatu 39 as 4

23500 Uusikaupunki

puh. 02-8412 364, 040-7374 678

rihe@netti.fi

Riitta Siltanen

Veräyksenpolku 13

61800 Kauhajoki

puh. 040-589 7789

siltanen.riitta@gmail.com

Sihteeri

Katariina Ahtiainen

Pylsynkatu 10

33500 Tampere

puh. 03-2554 629

katariina.ahtiainen@luukku.com

Markku Laaksonen

Impporintie 7

23950 Pyhäranta

puh. 040-710 4416

m.laaks@dnainet.net

markku.laaksonen@lakk.fi

Rahastonhoitaja, jäsen sihteeri

Matti Ahtiainen

Tammikatu 7

37120 Nokia

puh. 03-341 6917, 0400-907 056

matti.ahtiainen@sandvik.com

Markku Lemmetti,

Pöksmäentie 12,

23140 HIETAMÄKI

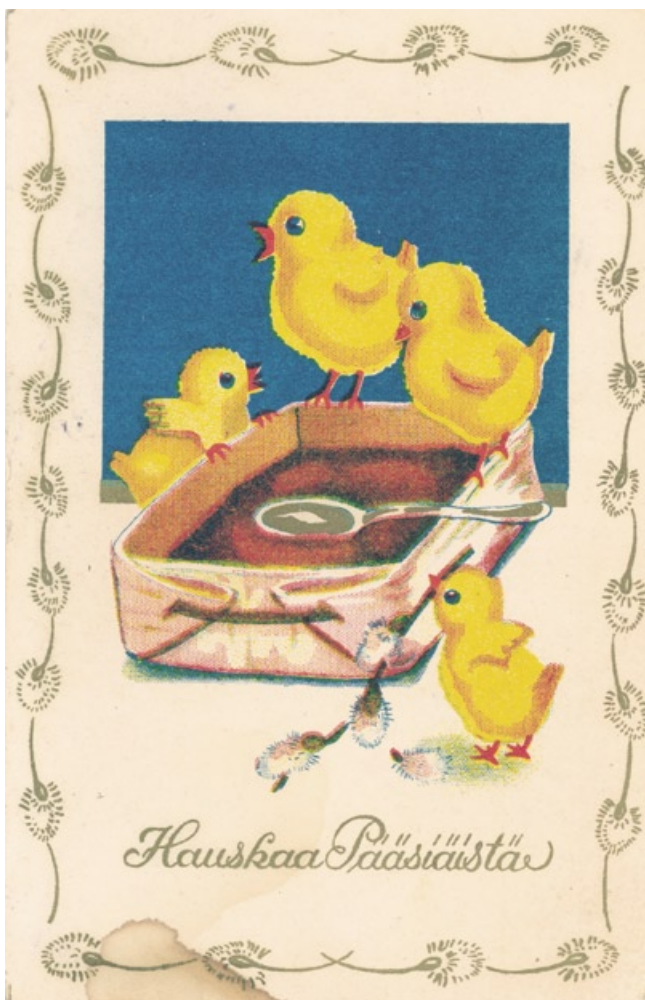
puh. 02-4310 956, 050-5119 720

markku.lemmetti@dnainet.net

Jäsenlehti Metsäpirtin Ahtiaiset

Vastaava päätoimittaja: Raija Herrala-Nurmi

Painopaikka: X-Copy, Turku 2009

Hauskaa Pääsiäistä

*Virpoi varpoi,
 Vitsat käyvät:
 Tulevaks vuoreks,
 Tuoreeks, terveeks.
 Mie virvon viina iest,
 Raha iest raksuttelen,
 Munanen kanaseltais,
 Voilusikka lehmältäis,
 Zaakku taikinaiseltais,
 Zukko kiekuvaiseltais.*

*Kaapren Susanna
 eli Susanna Repo
 (o.s. Ahtiainen)
 kertoi tämän virpomarunon
 kansanrunouden kerääjälle
 Metsäpirtin Saaroisissa
 1934.*